

NØVN

Ein vøkur stjørna er sløknað

So er fyrsti mánaðurin farin aftur um bak. Ein ræðuligur mánaður, fyri at siga tað, sum tað er. Vit tosa dagliga um, hvussu fegin vit vildu kunnað skrúvað tíðina aftur til lötuna, tá tað enn var vón. Lötuna, tá vit enn ikki vistu, hvussu stóð til. Tá vit tóku synd í øllum hinum, sum vóru á sjúkrahúsinum saman við okkum og bíðaðu eftir at fáa boð. Tá vit vóru sannførd um, at sorgin ikki bankaði á okkara dyr. Tá vit enn hildu fast í, at vit fóru at fáa teg aftur. Við snuddum gamaní. Men á lívi.

Men sorgin fór ikki framvið okkara dyr. Tvørturímóti rakti hon meint, og legði seg sum tjúkkur mjørki og køvdi alla gleði og alla vón. Tí okkara sterki og trúfasti klettur, so bráðliga var tikin frá okkum.

Sagt verður, at orð eru fátøk, men í hesum førum strekkja orð als ikki til, tí hvussu kann mann seta orð á nakað so ófatiligt. Nakað so ræðuligt sum hesa ferðsluvanlukkuna, ið so bráðliga gjørdi enda á lívi tínum. Okkara uggi er, at hóast vanlukkan var meiningsleys, livdi tú ikki eitt meiningsleyst lív. Og fjøldin, sum segði tær farvæl, er eitt tekin um, at tú rakk út um teg sjálvan, og nam við fleiri menniskju á tíni leið.

Eg heldur ber til at finna orð, ið kunnu lýsa tann persónin, tú vart. Vilja helst skriva ert, tí tað er so trupult at tosa um teg í tátíð. Enn fyllir tín nærvera rúm okkara. Vit sita og hyggja at myndum, og hava so ómetaliga ringt við at skilja, at vit ongantið aftur skulu siggja títt fitta

smíl. Ongantið aftur skulu hoyra klavertónarnar úr gongini, tá tú kemur at vitja. Tí við klavertónunum boðaði tú okkum frá, at Villii-gubbi var komin á gátt.

Tú vart gubbi at báðum synum okkara og ein av teimum heilt góðu. Dreingirnir skilja heldur ikki, at tú ongantið kemur aftur. Tann litli spyr, hví tað júst skuldi vera tú, sum doyði, tú vart jú so fittur. Tann eldri skrivaði tær bræv. Hann skrivaði m.a. Vit sakna teg øll, og tað gera øll, sum tú kendi, tað eri eg 100% sikkur í. Tað eru vit eisini.

Tú vart altíð áhugaverdur at prátta við, og tín vitan fevndi um alt frá politikki til bollauppskriftir. Sótu vit lið um lið, vendi tú tær frá einum okkara og práttaði um politik, og síðani til hin at tosa um bollar. Tað var ein eginleiki, sum tú hevði. At prátta um alt. Við øll.

Hjálpsamur vart tú eisini. Hóast tú hevði úr at gera, tókst tú tær stundir at hjálpa. Um tað var at ansa børnum ella at hjálpa við at flyta, kundu vit heita á teg. Dreingirnir vóru bilsnir, tá teir sóu sterka gubban fara av stað við klaverinum – næstan púra einsamallur. Ein styrki, sum gjørdi, at tú uttan at venja frammanundan, megnaði at renna marathón.

Tú vildi altíð slætta sjógv, vildi ikki hava ósemjur, allarhelst nakað, sum tú tók til tín úr Bíbliuni, sum tú vart so góður við, og sum eisini fylgdi tær í bilinum, tá vanlukkan hendi.

Trúfastur vart tú eisini sum fáur. Tú møtti trúgvur til allar

føðingardagarnar hjá familjuni og savnaði tína og Súsansa familju heima hjá tykkum. Jólíni plagdu vit at halda heima hjá tykkum, og tey vóru nakað heilt serligt. Tú stákaðist við gás og dunnu og gjørdi sós til stóru gullmedaljuna.

Saknurin hjá okkum er og verður stórur. Men størri er saknurin hjá Súsan og Andriasi, systkjum og mammu tíni Grimhild, sum tú vart so ómetaliga góður við, og sum tú altíð vitjaði. Onkur klókur segði einaferð, at vildi mann vita, hvussu góður ein maður fór at vera við konu sína, skuldi mann hyggja at sambandinum millum son og mammu. Øll, sum kendu tykkum, sóu, hvussu góður tú vart við Súsan. Nakað, sum tú vísti øllum ferðalagnum á Bermuda, tá tú við stórum stavum, skrivaði navnið á henni í sandin á Bermuda, stutt áðrenn tit fóru til Føroyar aftur. Vit kunnu ikki lata vera við at hugsa um, um hetta mundi vera tín seinasta heilsan.

Og Andrias, hatta fitta skinnið, sum skal út í gerandisdagin uttan teg við sína lið. Men tað skal nokk ganga, onkursvegna, tí tú hevur lagt so ómetaliga nógv gott í hann, sum hann kann taka við sær víðari út í lívið.

Við takk fyri tey ár, vit sluppu at kenna teg og hava teg millum okkara, fara vit við hesum fáu orðum at lýsa frið yvir minnum um teg, góði Vilhjálmur. Hvíl í friði.

Finnur og Gitte Klein

Mín seinasta heilsan til tín Høgni

Ei á foldum finnist tann, lívsins gátu grunda kann: Best sum sólin fagrast skínur, deyðin inn um dyrnar trínur.

Ja, júst sum Jóannes Patursson yrkti - sólin skein bæði myndaliga talað og veruliga hendan sunnudagin, 21. juli 2013. Og so sløknaði! Frøi og gleimur eftir væleydnaðar Oyggjaleikir, har tín lutur ikki lá eftir, Høgni, vórðu við eitt vend til ófatiliga vanlukku, sorg og trega.

Orð eru fátæk, verður tikið til. Og ja, í hesum døgum kennast orð so ómetaliga fátæk. - Og tó, í øllum tí syrgiliga og ófatiliga mugu vit halda áfram at seta orð á. Tosa um eitt einastandandi menniskja, sum so meiningsleyst varð rykt burtur í fagraða aldri. Eitt menniskja, sum skjótt gjørdist snúningsásurin, har hann hevði sítt virki. Góði Høgni, - tú vart álítið so mangastaðni, heima hjá tíni elskaðu og fjálgu familju eins og úti í arbeiðs- og frítíðarlívinum. Sorgin og saknurin eru ovurhonds stór allastaðni, har tú hevur ferðast. Størst er tó sorgin hjá tykkum, allarbesta Björg, Sigurð, Brynhild og Rannvá. Eg finni ikki orðini, sum kunnu lýsa tann miss, tykkum hevur verið fyri. Eisini hevur hetta verið tær ein øgigligur smeitur, góða Elin, og tykkum systkjum Høgna. So óskiljandi, at sorgin enn einaferð, so náðileys, skuldi raka familju tykkara.

– Gævi eg 'lívsins gátu grundað kund'!!

Góði Høgni, tað kennist so lægið og óveruligt at skriva hetta. At skriva til tín og um teg í tátíð. Nær endar hesin ræðuligi dreymurin? Hetta kann ikki vera rætt – lívið kann ikki fara so við menniskjum!!! Tú átti so nógv afturat at geva lívinum, so nógv eftir at uppliva og njóta... Saknurin er svárur. Men tú livir víðari í okkara minnum og í tínum elskaðu børnum, sum hava fingið so ómetaliga nógv gott frá tær. Frameftir fert tú eisini at vera partur av teirri náttúru, ið tú metti so høgt og sum var so týðandi fyri teg.

Ei á foldum finnist tann, lívsins gátu grunda kann.... Vit noyðast helst at taka hesi orðini til okkara og vóna, at sólin, hóast gátan ongantið verður loyst, aftur fer at skína.

Vit eru mong, sum vilja gera alt, vit eru ment, at stuðla- og vera hjá teimum, sum tú hevði so kær – ver vísur í tí Høgni.

Hvíl í friði, góði Høgni.

Anna Dalsgaard